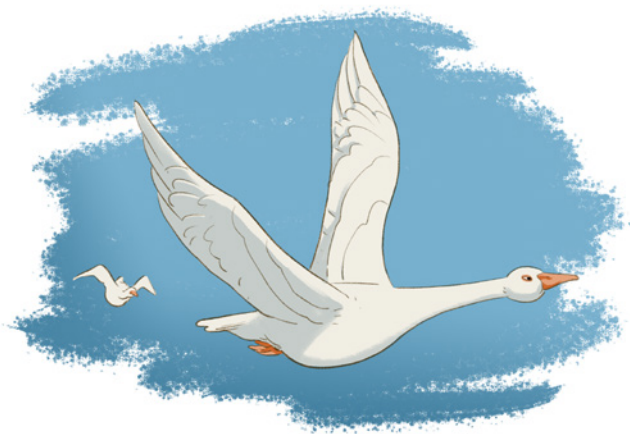

NELLY RAPP

OCH
TROLLPACKAN

Martin Widmark
Emil Maxén

BONNIER
CARLSEN

NELLY RAPP
OCH TROLLPACKAN

© *Text* Martin Widmark 2021

© *Bild* Emil Maxén 2021

Formgivning Hanna Säll Everö

En originalproduktion från Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm

Tryckt av BALTOprint i Litauen, 2021

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7975-428-0

Hej!

Det är jag som är Nelly Rapp! Jag är en monsteragent och min kompis Valle har också blivit det.

Vi har båda utbildats på Monsterakademin. Först jag (som blev agent nummer 10) och sedan Valle (som blev agent nummer 11).

"Vad är en monsteragent?" undrar säkert du.

Jo, det är alltså en person som bekämpar monster och spöken.

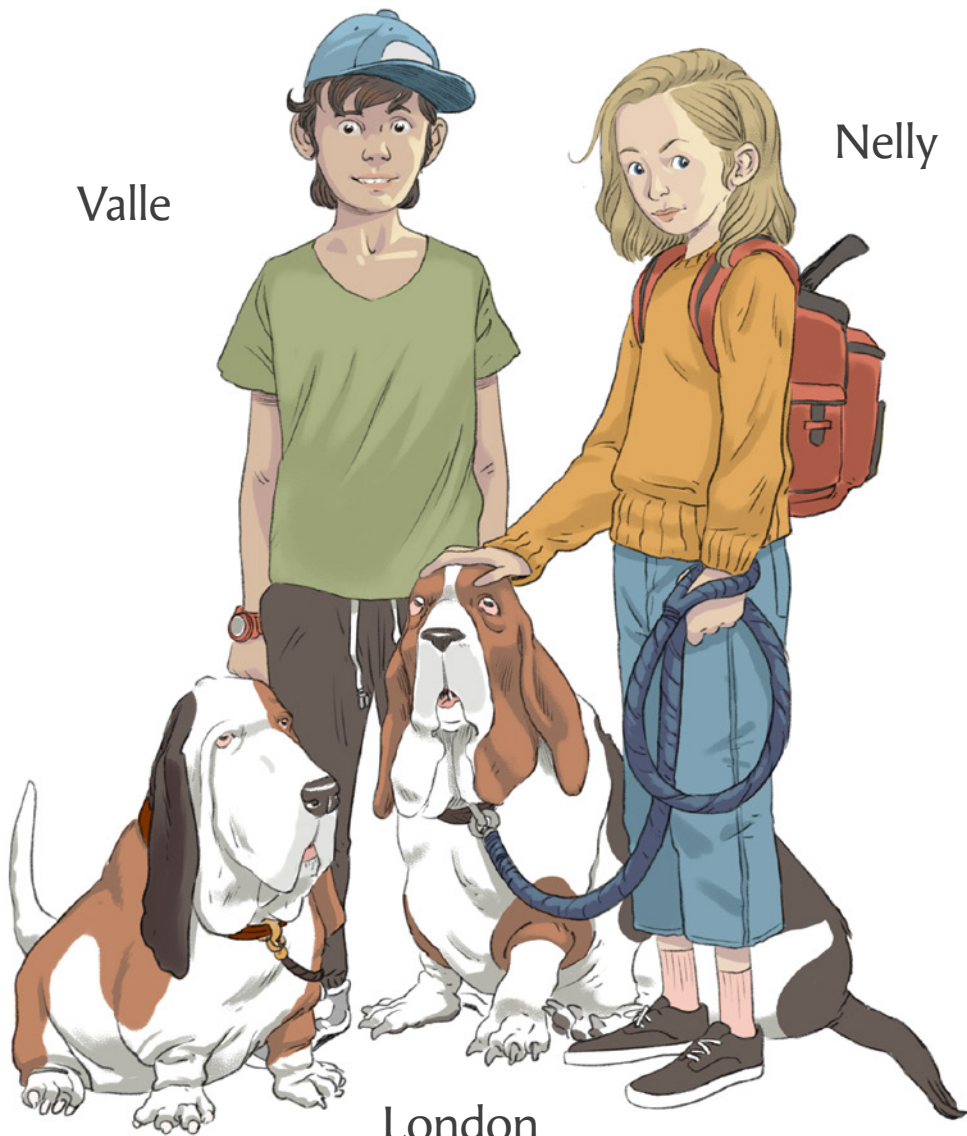
"Ha, ha", skrattar du kanske. "Vad är det för rövarhistorier? Det finns väl inga monster heller. Och spöken - det är ju bara småbarn som tror på sånt!"

Jag förstår om du säger så, för så trodde jag också - tidigare. I dag tror jag inte - jag vet att de finns.

DE HÄR ÄR MED I BOKEN

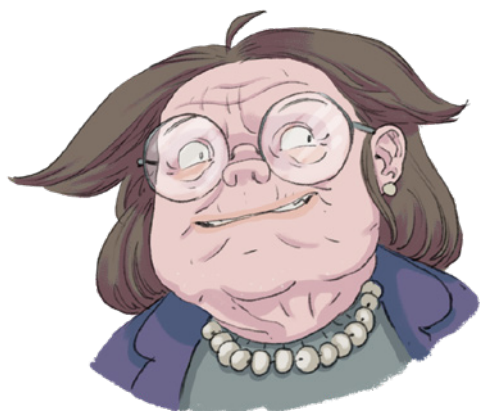
Valle

Nelly

Ebba

London

LENA-SLEVA

Safira Brancovic

Trollpackan

Kapitel 1

Och då var mustascherna borta!

– Jag vågar inte, viskade Valle till mig.

Vi stod utanför ett par gamla rostiga järngrindar mitt ute i skogen.

Det var tidig eftermiddag, en fredag i början av sommaren, och snart skulle vi få sommarlov.

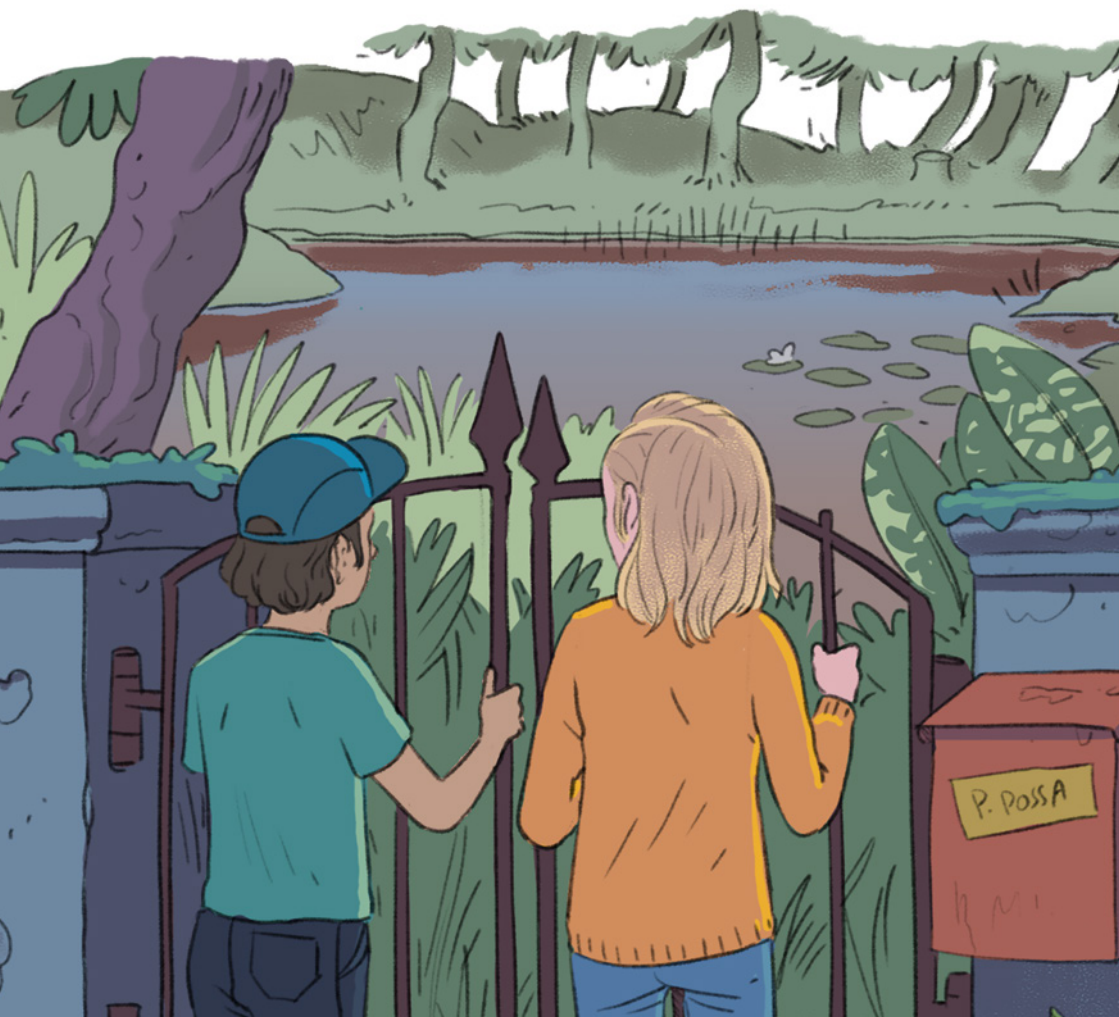
Valle och jag hade massor med planer för vad vi skulle göra när vi blev lediga. Vi skulle bada, hälsa på hans farfar, tälta, äta glass och träna våra hundar, London och Ebba, att spela döda.

– Är vi säkra på att det är rätt ställe? försökte Valle och drog sig ett steg bakåt.

Jag pekade på brevlådan som hängde på grindstolpen. *P. POSSA*, stod det med

solblekta bokstäver. Valle suckade.

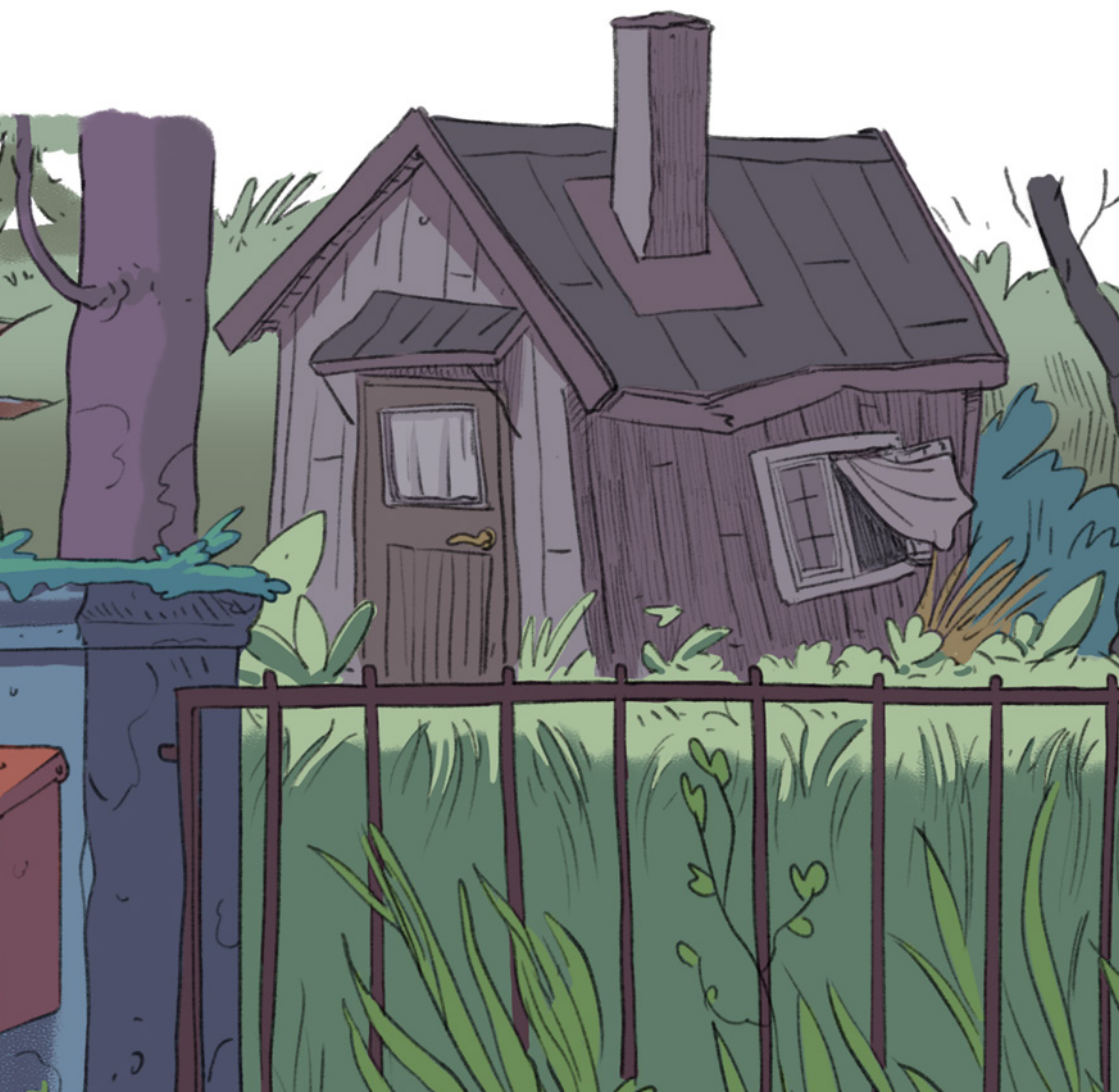
Vi kikade in i den övervuxna trädgården. De oklippta fruktträden stod som kvastar mot den ljusblå sommarhimlen. Bakom det fallfärdiga huset fanns en damm med kolsvart vatten.

På dammens yta bredde stora gröna
näckrosor ut sina runda blad.

Jag tänkte på vad LENA-SLEVA hade
sagt och förstod att detta inte var någon
vanlig sommarstuga.

– *Lugn* ..., började jag och tog Valle i handen.

– ... *lugn, lärdom och list*. Jo jag vet, stönade Valle. Men det är inte så lätt alla gånger. Det är alltså härinne som alla har försvunnit.

Jag tryckte försiktigt upp grindarna som öppnades med ett kusligt, gnisslande läte. Hela tiden höll vi blicken på det lilla, gråa huset framför oss. Ett par tegelpannor hade spruckit och det hängde tunna, slitna gardiner innanför fönstren.

– Det är säkert ingen hemma, viskade Valle när vi hade kommit fram till ytterdörren. Det ser helt övergivet ut.

Jag lyfte min darrande hand.
Så knackade jag på den
gistna dörren!

